

Riimu

1/2016

Sisällysluettelo

Pääkirjoitus	1
Puheenjohtajan tervehdys	2
Eka kerta	3
Mietteitä yhdysvaltain presidentinvaaleista 2016	4
Baarikierroskertomus	6
Haastattelut	8
Turkulaiset Oulussa	10
Tuntematon utopisti	12
Pikkujoulutarina	14
Orkhon-skriptistä	15
Seitan -saatanallisen hyvää herkkua	18
Epifania	20
Seitassa tapahtuu	24

Riimu. Jännittävän epäsiinäköisesti ilmestyvä Seita ry:n jäsenlehti.
Päätoimittajat: Annika Hämäläinen & Lilja Seppänen
Taitto & Grafikka: Annika Hämäläinen & Aatu Poutanen

P Ä Ä K I R J O I T U S

Eka kerta. Se on kaikilla erilainen ja kaikki sitä jännittää ja stressaa etukäteen enemmän tai vähemmän. Olenko nyt valmis tähän? Mitä jos mokaan kuitenkin? Me kaikki koemme elämämme aikana monia ekoja kertoja. Eka koulupäivä. Eka seurustelukumppani. Eka työpaikka. Kaikki on uutta ja jännittävää, odotukset ovat korkealla. Askeleet ovat haparoivia, ei oikein tiedä, mitä odottaa, mitä tulevaisuus tuo tullessaan.

Tämä on Riimun ensimmäinen koskaan ilmestynyt numero. Olemme aloittamassa uutta aikakautta ja perinnettä, joka vielä joskus tulee olemaan osa kulttuurintutkijoiden rakkaita muistoja ja historiaa. Nirvanan ja Nefan kuoleman jälkeen (levätköön rauhassa) tilalle astui folkloristiikan, kansatieteen ja uskontotieteen yhteinen ainejärjestö Seitä sekä tästä uudesta aikakaudesta uutisoiva ainejärjestölehti Riimu. Tavoitteenamme on jatkaa vähintään yhtä kunniakkaalla polulla kuin edeltäjäme – eli toisin sanoen lehti saattaa sisältää joskus jopa ihan oikeaa asiaakin.

Riimu astuu suuriin saappaisiin, onhan sillä täytettävänä kahdet kengät. Juuri nyt elämme aikaa, jossa uudesta ainejärjestöstä on tullut osa arkipäivää. Uusi ainejärjestölehti tulee tuomaan viimeisen silauksen ja poistamaan meidät liminaaltilasta. Me vaalimme iloiten muistoja, perinteet säilyttäen ja ennakkoluulottomasti uutta luoden. Olkoon tämä jokaisen seitalaisen ja jokaisen tulevan päätoimittajan kunnia-asia.

Niin kuin Nefa ja Nirvana yhdistyivät Seitaksi, niin myös Määlikkä ja Samsara muuttuivat Riimuksi. Riimu kantaa ylpeydellä harteillaan isiensä perintöä vaalien rakkaita ominaispiirteitä ja aarteita sekä tuoden mukanaan uusia innovaatioita. Koet sitten olevasi nirvanalainen, nefalainen tai seitalainen, käsissäsi on lehti – joka on, hyvät ystävät – meille kaikille! Me olemme yhtä!

Riimun päätoimittajat
Annika Hämäläinen & Lilja Seppänen

PUHEENJOHTAJAN TERVEHDYS

Ensimmäinen Riimu. Aikamoista. Mieltiessäni ensimmäistä kertaa, en ajattele ensimmäistä koulupäivää, ensimmäistä suudelmaa tai sitä niin sanottua ”ekaa kertaa” makuuhuoneen hämärässä. Päässäni pyörii vain lista kaikista niistä ensimmäisistä kerroista, joita Seitalla on ollut tai joita olen itse saanut Seitan kautta.

Vasta reilun vuoden ikäisenä järjestönä Seita on kokenut monia ensimmäisiä kertoja ja minä, tämän vuoden puheenjohtajana, siinä sivussa. Olemme Seitan kanssa kokeneet paljon yhdessä, olemme kuin vanhat ystävät vuosien takaa, vaikka ystävyys on kestänyt vasta vähän aikaa. Seita on kuin ensimmäinen paras ystävä, jonka kanssa koetaan yhdessä elämän jännittäviä, ensimmäisiä kokemuksia. Kokeillaan ja keksitään jatkuvasti uutta, oppien virheistä ja kokemuksista.

Tämä ystävyys on ainutlaatuista, viha-rakkaussuhde, joka tasapainoilee välillä järjettömyyden rajamailla. Seita on kuin sisar, jonka kanssa voi tapella, mutta kaikki riidat aina sovitaan ja sinetöidään lämpimällä haluksella. Harvan kanssa sitä saa kokea niin monia ensimmäisiä kertoja, siksi tätä ainutlaatuista suhdetta on vaalittava sen vaatimalla arvolla. Olen antanut Seitalle paljon niin kuin se minulle, ja toivonkin, että se muistelee minua yhtä lämmöllä kuin minä tulen muistelemaan Seitaa.

Nauttikaamme yhdessä, arvon seitalaiset, tästä ensimmäisestä Riimusta ja sen sivuille kirjoitetuista seikkailuista. Tämä ensimmäinen Riimu, ensimmäinen numero, olkoon vatsanpohjaa kutkuttava kokemus meille kaikille.

Rakkain terveisin,
Puheenjohtajanne
Kaisla Kivistö

E K A K E R T A

Minua jännitti hirveästi, olin ensimmäistä kertaa gynekologin vastaanotolla. Hermostuneisuus oli käsin kosketeltavaa, vaikka katkoimme molemmat hiljaisuutta jatkuvalla vailla päämäärää olevalla puheensorinalla. Pian tilanne sai hieman taidokenties enemmänkin koomisia sävyjä ja ulottuvuuksia.

Jaloillani on usein kuin oma tahto ja elämä, niin oli tuonakin iltapäivänä. Maatessani siinä ”pöydällä” ja laittaessani jalkani niihin ”pidikkeisiin”, ehdin jo luulla, että selvisin. Toisin kävi, lopputuloksena nimittäin potkaisin gynekologia kahdesti suoraan naamaan. Onneksi tilanteesta selvitettiin kuitenkin huumorilla, vaikka hermostuneisuuteen sekoittui häivähdys nolostumista. Ainakin sain ikimuistoksen ekan kerran kyseisellä vastaanotolla.

—JB

MIETTEITÄ YHDYSVALTAIN PRESIDENTINVAALEISTA 2016

Miksi hyvä poliittinen keskustelu ei herätä intohimoa, ja onko aika kaivaa Carl G. Jungin kootut teokset esille?

Kansalaiselle politiikan pitää olla voitto-puolisesti tylsää. Silloin voi olla turvallisin mielin, kun asioihin perehtyneet poliitikot keskustelevat huolellisesti ja yksityiskohtaisesti argumentoiden esimerkiksi aluepolitiikasta, nuorisotakuusta, sähköautojen verotuksesta tai sosiaali- ja terveystalouden järjestämisestä.

Ihannetilanteessa virkamiehet ja asiantuntijat ovat valaisseet poliitikkoja riittävästi, ja kansalaisena voin luottaa siihen, että ääneni ei ole mennyt hukkaan, vaan osallistun yhteiskunnalliseen keskusteluun välillisesti.

Suomessa kansanvallan työnjako toimii pääosin hienosti, mitä nyt presidentti-instituutio hämmentää vallankäyttöä tuomalla peliin rinnakkaisen, niin ikään kansan mandaatilla toimivan instituution, tai kun vastuutaan pakenevat poliitikot ehdottavat kansanäänestystä jostakin asiasta. (Ihmistutkimuksen näkökulmasta olisi kiinnostavaa selvittää, mistä oliosta kansalaiset päättävät kun he äänestävät vaikkapa EU-jäsenyydestä tai ydinvoimasta. Järkevä päätöksenteko näistä asioista vaatii vuosien perehtymisen, ja sitä varten meillä on edustuksellinen demokratia ja osaavat virkamiehet.)

Kun poliittinen keskustelu muuttuu iskulauseiksi, tynkätörähdyksiksi ja ulvahteluksi, on syytä huoleen. Silloin ei puhuta asiasta, ei sallita monimutkaisia perusteluja, eikä vedota riittävän monisyisesti ajatteluun, vaan yritetään tarjota tajunnan sisällöiksi elatusalustoja etsiviä, helposti kopioituvia ajatussälttöjä.

Kotimainen esimerkki on jo jonkin aikaa ollut A2-keskustelut. Vielä enemmän murhetta tuo se, kun uhataan väkivallalla tai viitataan vastustajan fyysisiin ominaisuuksiin. Vaalipuheissa Trump uhkasi paikata Clintonin vankilaan ja rienasi Clintonin leveää takamusta. Clinton lähti leikkiin mukaan ja sanoi Trumpin puhkuneen ja puhisseen uhkaavasti vaaliväittelyn aikana. Käytössä olivat siis argumentum ad baculum ja argumentum ad hominem, klassiset virhepäätelmät.

Yhdysvaltain presidentinvaalien TV-väittelyt ovat esimerkki myös siitä, millaiseksi kulttuurintutkijat ovat maailmaa rakentaneet: todellisuudesta tehdään moniaistista, totuudesta tai mistään piittaamatonta karnevaalia, jossa asemoidutaan kentällä, ollaan kehollisesti läsnä, antaudutaan affektien vietäväksi, osallistutaan maailman materiaalisuuteen ja annetaan

materian tuoda sisältöjä tajuntaan, tarjotaan (jos hyvin käy) erilaisia näkökulmia mutta ei etsitä optimaalista, perusteltua näkökulmaa todellisuuteen.

Elämisyhteiskunta on tunkenut itsensä kaikkialle.

”Miltäs nyt tuntuu?” meiltä kysytään. ”Pelottaa”, vastaa moni.

No mutta, kyllä kulttuurin dialektiikka tulee apuun. Journalisti ja kirjailija Tony Schwartz haamukirjoitti aikoinaan Donald Trumpin huippusuositun *The Art of the Deal* -kirjan (1987). Myöhemmin Schwartz kertoi miten hän oli projektin jäljiltä aivan riekaleina ja tarvitsi henkistä vastalääkettä. Sitä hän sai kirjoittamalla kirjan *What Really Matters – Searching for Wisdom in America* (1995). Dialektiikka toimii myös yhteisötasolla: Trumpin valinta toi esille teollisuusalueiden ahdingon, globalisaation pimeän puolen, miesten osattomuuden vähähappisessa ja kliinissä vuorovaikutusyhteiskunnassa ja demokratian voiman. Seuraavalla kerralla saamme nähtäväksi muita asioita.

Uskontotieteen kannalta Trumpin valinta oli poikkeuksellisen kiinnostava. Yksi harvoista ennen vaaleja keskusteluun osallistuneista asiantuntijoista, joka suosittelee Trumpin voittoon varautumista, oli

kirkkohistorioitsija Markku Ruotsila, jonka kirja *Yhdysvaltain kristillinen oikeisto* (2008) moni opiskelija on tavannut. Trumpin uskonnollinen profiili on varsin kaukana vuonna 2008 kautensa päättäneen George W. Bushin fundamentalismista, mutta onko tässäkin kulttuurin dialektiikka tavalla, jota oli vaikea ennakoida: kristillisen fundamentalismin vahvistumisesta Obaman kahden kauden vapaamielisyyteen, josta seuraavaksi ties minne?

Kuten moni kirjoittaja on todennut, uskontotieteellis-folkloristisista myyttiteemoista Trump on – jo nimensäkin puolesta – lähinnä Trickster-hahmoa, joka kyseenalaistaa vallan linnakkeet, liikkuu sulavasti hyvän ja pahan tuolla puolen, on puoliksi peto ja puoliksi jumala, yhdistelee eläimen ja enkelin ominaisuuksia itseensä ja symboloi tehokkaasti murroskausien tuntemuksia.

Elämme merkittäviä aikoja, ja on taas aika pyyhkiä pölyt myyttiteemoja tutkineen Carl G. Jungin kootuista teoksista. Junghan kirjoitti, että psykodynaamikassa Trickster on Vapahtajan edelläkävijä. Toivottavasti ei politiikassa...

Matti Kamppinen

Uskontotieteen professori
Turun yliopisto

BAARIKIERROSKERTOMUS

Se oli tiistai. Mukavaa vaihtelua juoda näin alkuvuodesta. En tiedä miksi pitäisi aina torstaisin, tylsää kangistua kaavoihin. Istumme kaupunginkirjaston suihkulähteen edessä, elämän kolhimien kadunmiesten omalla olohuoneella. Kadunmiehetkin ovat tosin siirtyneet jo jonnekin lämpimämpään. Ihmisiä saapuu, mutta hieman verkkaisemmin kuin olisin odottanut. Harmittaa. Yksi eksyneen näköinen ryhmä kertoo olevansa sosiologeja. Hetkeksi vallan saa suuri toiveikkaus ja jännitys. Tännehan voi eksyä ketä vaan. Ei eksy. Kylmäkin alkaa olla.

Ensimmäinen baari on Ale Pub. Yleensä tämä on aina täynnä, etenkin keskellä päivää. Niin on nytkin, mutta riittää kun saa johonkin laskea jäisen tuoppinsa, kun ei älynnyt pyytää ilman jäitä. Käyn vessassa ja keksin, että tämä pitää tehdä jokaisessa kohteessa ja ottaa kuva, koska vessat. Tuoppi on tyhjä ja haluan siirtyä eteenpäin. Ensimmäinen baari on kuin ensimmäinen match Tinderissä – ihan kiva, mutta odotukset ovat jo seuraavassa.

Seuraavaksi ollaan Tinatuopissa. Hämyisellä linjalla jatketaan. Ei vaan elämänmakuisella, sanon. Tilaan ginger alen, koska se menee ulkonäön puolesta mukavasti oluesta, jäillä. En viitsi olla kauheissa sooseissa liian varhain. Alakerrasta löytyy hauska kabinettimainen tila, laitain puhelimen lataukseen. Seinällä on liitutaulu, jossa lukee mm. “Hanoi Rocks” ja “kusi haisee”. Tämä on sitä elämän makua.

En ole aiemmin käynyt seuraavassa kohteessamme, joka on Sir Okke’s, Aninkaistenmäessä. Asuin kuukauden tässä melkein vastapäätä vuosia sitten. Ihan kamalaa aikaa, olisi voinut

käydä vaikka tässä kaljalla. Kun astun sisään ja etsiydyn baaritiskille, herrtainen rouvashenkilö tiskin edessä laskee lehtensä ja siirtyy hanojen taakse. Tästä paikasta tulee lämmin fiilis. Vessakin taisi olla kiva.

Neljäs paikka Waterloo on myös jäänyt kokemista vaille. Tiedän toki, että tämä oli ennen Puutorin vessa ja että kauan sitten Puutori oli vilkas markkinapaikka. Waterloossa on toisinaan soul-illoja, on pitänyt käydä. Pyöreä muoto havainnollistuu vasta näin sisällä. Opiskelija-alennus! Ruokaakin saisi. Teema se on brittipubikin. Voi helveti, muistan nyt, että jätin puhelimen laturin Tinikseen. Täsmäsoitto kaverille tuottaa kuitenkin tulosta ja saan laturitoimituksen seuraavaan baariin.

Olen jo hieman innoissani, sillä seuraavaksi on vuorossa Bambu Garden ja siellä ei ole tullut hetkeen käytyä. Pienen kyselyn perusteella moni ei ole tässäkään legendassa käynyt koskaan. Yllätys on suuri, kun astun sisään ja huomaan, että paikka on laajentunut vähintään kaksinkertaiseksi. Täällä on joraulsuttia ja kaikkea. Kukahan täällä käy bilettämässä? Televisioruuduilla näkyy kuvia menneiltä villoilta illoilta. Nyt tiedän millaisia ihmisiä täällä käy. Fuksiosastomme intoutuu rykäisemään karaokessa Dingoa. Mahtavaa. Mitä olisikaan Bambu ilman karaokea. Voitin kerran karaokekilpailun, osittain ottamalla paidan pois. Nyt kukaan ei ota. Vessa oli vähän kliininen.

Seuraava välietappi on viereinen K-kauppa, koska Cup & Pint on suhteellisen kaukana. Kaupasta joku ostaa banaanin, minä lämpimän siiderin. Läntinen Pitkäkatu on kuitenkin pitkä

ja kylmä. Vain muutaman eroottisen liikkeen ja hierontapaikan neonhoitoiset kyltit tarjoavat laihaa lohtuaan tällä taivalluksella. Cup & Pintista ei jää montaa erityistä muistikuvaa, vaikka join vain teetä. Otin näemmä jotain selfieitä matkalla vessaan. Ajat ja tavat jne.

Tässä välissä käväisen kotona, koska se on sopivasti lähellä ja tekee mieli syödä. Tovin kuluttua löydän itseni Humm Pubista. Järkytys on suuri, kun karaokea ei tuona Jumalan hylkäämänä iltana olekaan. Täältä muistan vielä vähemmän. Mökkireissua suunnitellaan. En tiedä kävinkö edes vessassa. Puhelimen laturi on taas jäänyt jonnekin tai jollekin.

Vielä jaksaa, vielä on paikkoja jäljellä. Ah, Daily News. Täällä avaudun jostain tosi fik-susta ja koskettavasta mieskokemuksesta joukkolle tyttöjä ja minua, miestä, kuunnellaan. Varmaan säälistä.

Sitten kierroksen lopetus menee hieman uusiksi, koska sekä viimeiseksi juottolaksi suunniteltu City Hospoda että joukon ko-koavaksi ruumiin ja sielun eheyttäjäksi aiottu Hesburger ovat kiinni. Paska päivä tämä tiistai. Ravintola Koulu onneksi palvelee. On meitä kiertäjiä historianluokan täyttämään. Myös joku hämäläinen dude. Olen nähnyt tämän tyyppin jossain. Juoruilen jotain jostain jonkun kanssa.

Jalo ajatus on saada kierros päättymään tiistai-Forteen eli TiFoon. Kulttuurintutkija löytää rumastakin kaunista ja banaalista mielenkiintoista. Vaihtelun vuoksi olisi kiva jorata jossain muualla kuin Dynamossa, vaikka elämäni rakkaus oletkin. Ikäväkseni lihatiskiyö-kerhoa kohtaan nousee kapinaa, Dynkky vetää puoleensa ja joukkomme repeytyy halki kuin se meri Raamatun tarinassa. En muista mikä,

en ole uskontotieteilijä. Me pelottomimmat ja varmasti siisteimmät tyyppit menemme siis kuitenkin Forteen. Ilta saa arvoisensa päätök-sen. Ei kun meillä onkin jatkot jossain. Ihan hyvä ilta. Huomenna on vasta keskiviikko.

Oskari Pekonen

H A A S T A T T E L U T

1. Kerro jokin eka kertasi. Milloin ja missä?
2. Tekisitkö sen uudestaan?
3. Suositteisitko sitä muille?

Anonyymi paljastelija

1. Eka yhdyntäni. Oon ollut täysi-ikäinen. Heilastelin yhtä vuosikertaa nuoremman muikkelssonin kanssa. Kaikenlaista fyysistä kanssakäymistä oli jo ollut, mutta ei oltu menty niin sanotusti loppuun asti. Päätettiin sitten milloin se tapahtuisi. No se oli vanhempieni luona omakotitalossa, vanhemmat eivät olleet kotona. Pitkään pohdittuani levyä taustalle, valitsin siis 5-6 levyä, laitoin soimaan The Crashin Pony Riden ja Primal Screamia. Se oli hillitöntä sähellystä, pitkään aikaan ei onnistunut. Pidettiin sitten tauko ja tauon jälkeen se onnistui. Muistan ajatelleeni: ”Tämä on juuri sellaista kun kuvittelin.”

2. Tekisin ja olen tehnyt.

3. (Siis suosittelisinko itseäni vai tätä muijaa?) The Crashin ja Primal Screamin tahtiin kyllä.

Juha Mieto look-alike

1. Eka kerta kun join alkoholia. Olin 13-vuotias, 7-8:lla luokalla. Asuin pienessä kylässä. Meillä oli hakija, joka toi Ofeliamehuviihiä. Menttiin metsään juomaan, oli ydintalvi. Meitä oli viisi tai kuusi tyyppiä. Oli paranoija olo, että tuleeko

poliisi. Jossain kohtaa sitten sammuin sinne hankeen. Jonkun ajan kuluttua heräsin, yksin. Oli suojelusenkeli mukana kun selvisin hengissä. Ihmettelen vieläkin, ne oli hyviä kavereita. Sieltä mä heräsin. Eihän siinä, menin kotiin sitten. Joo, 13-vuotiaana sammuin hankeen.

2. En tekisi. En kyllä tekisi. Ai helvetti.

3. Ofeliää en. Ryyppäämistä metsässä kyllä säävarauksella. En hankeen sammumista. Alkoholi ei jättänyt rauhaan, eikä talvi.

Karoliina Virkkunen

1. Eka kerta kun olin metallibändin keikalla. Vuosi oli 2005. Olin aloitteleva metallityyppi. Olin siirtymässä The 69 eyes:sta Ajattaraan ja Cradle of Filthiin. Kreator ja Dark Tranquility tuli Suomeen 2005. Sain vanhemmilta luvan mennä Tuska Winter War:iin. Olin 13-vuotias. Kaksi goottikaveria oli mukana. Oli niitivöitä ja meikkiä. Mulla oli goottimeikin lisäksi huulipunaa. Menomatalla, kun isä heitti bussiasemalle, se suuttui kun olin niin hurjan näköinen. Päästiin Helsingin jäähallille ja se oli päryttävää! Se tuntui siltä kuin olisi siirtynyt toiseen maailmaan. Siitä alkoi monen vuoden metallimeno. Metallimusa oli se juttu, ei kiinnostanut viina, huumeet tai tupakka. Selvittiin sieltä kotiin ja kaikki meni hyvin. Oltiin ilman päihteitä. Siitä se alkoi, ja sen jälkeen

kävin monta vuotta metallikeikoilla paljon. Metallimusa pelasti mut päiheiltä.

2. Joo, ja tein sitä monta vuotta helvetisti.

3. Suosittelisin ehdottomasti, erityisesti teineille, jotka etsivät itseään. Aina ei tarvitse lähteä mukaan dokaamiseen. Sain tehdä paljon kaikkea siistiä. Se vapaus, onnellisuus ja euforia!

Saana Niemi

1. Ensimmäisen kerran kun matkustin itsenäisesti ilman vanhempia. Matkustin vuonna 2013 kavereiden kanssa Australiaan ja Uuteen-Seelantiin. Oltiin kuukausi Sydneyssä baarimikkokoulussa. Toinen kuukausi reissattiin rannikolla ja Uudessa-Seelannissa. Uusi vuosi Sydneyssä oli tosi upea. Vietettiin se jossain puistossa Sydneyn ulkopuolella. Se oli täynnä ruotsalaisia. Nähtiin ilotulitukset. Se oli käsittämättömän hienoa. Uudessa-Seelannissa käytiin Hobittilassa. Oli tosi hienoa aatella, että tässä on kävellyt Gandalf. Käytiin kuumilla lähteillä, jotka haisi ihan kananmunapieruilta. Ne haisi niin paljon, että sen reissun jälkeen piti heittää bikinit roskeen, kun se lemu ei lähtenyt niistä irti pesemälläkään. Oli rentouttavaa olla siellä. Tuli myrsky, ja me vaan rentouduttiin ja katsottiin kun salamoi, kunnes meidät käskettiin pois sieltä. Sillä reissulla en nähnyt haita, vaikka joku muu suomalainen näki. Mä näin vaan delfiinin ja hyvä niin, kyllä pelottikin uida siellä niiden haiden takia.

2. Aivan varmasti, ehdottomasti. Kaikki meni nappiin. Oon haaveillut sen jälkeen toisesta vastaavasta, itsenäisestä matkasta.

3. Ehdottomasti, se oli kivaa, ja kasvoin ihmisenä. Ylitti itsensä, ja sai korvaamattomia kokemuksia sekä tutustui uusiin ihmisiin.

Kirsi Hänninen

1. Obaman vaalivalvoiset, Kolumbus, Ohio. Ensimmäinen kerta kun söin pekonia, oli Obaman vaalivalvoisissa. Kasvissyöjän näkökulmasta se oli petollisen hyvää. Pari vuotta sen jälkeen söin Turussa makkaraperunat. Tätä voi katsoa porttiteorian näkökulmasta. Nykyään syön lihaa todella harvoin, mutta pekonista pidän edelleen. Siitä mausta ja hajusta!

2. Tekisin, ja olen tehnytkin.

3. Pekonineitsyyden menettämistä? Tuota, olen antanut itseni ymmärtää, että on lihankorvikkeita, jotka maistuvat aivan pekonilta ja näyttävätkin siltä. Kasvissyöjänä suosittelisin kokeilemaan niitä.

Hannaleena Hieta

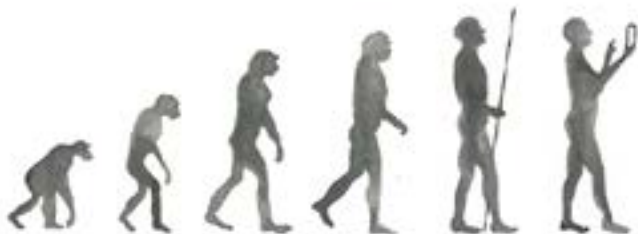
1. Eka kerta kun ratsastin hevosella, joskus 80-luvulla Alvan tallilla, Raisiossa. Ponin nimi oli Pullero. Se oli sen lempinimi. Järisyttävä kokemus! En ollut koskaan istunut niin korkealla, vaikka se olikin niin pieni. Se oli walesinponi.

2. Monta kertaa teinkin. Harrastin sitä monta vuotta, mutta en enää.

3. Ehdottomasti. Tosin ratsun on oltava joku walesinponia isompi, jos on aikuinen.

Annika Hämäläinen & Julle Brandt

TURKULAISET OULUSSA

IHMINEN MUUTOKSESSA

Kulu ry:n seminaari 2016

Lähdimme Turku-porukan kanssa Ouluun torstaina 3.11, koska matkaahan sinne on ja seminaaripäivänä ohjelma alkoi jo klo 10:15. Matkaan lähti Turusta kuusi henkeä ja kaikki kuusi selvisivät myös takaisin väsyneinä, mutta reissuun tyytyväisinä.

Saavuimme Oulun rautatieasemalle torstaina kolmen pintaan iltapäivällä ja meitä oli vastassa virallinen opas, joka myönsi, ettei tykkää Oulusta mutta lähti silti esittelemään meille paikkoja. Torstai-ilta meni syödessä ja Oulun baareja kierrellessä. Tuli myös nostettua malja baarissa nimeltä Graali, joka nousi omaksi suosikiksi Oulussa. Myöhemmin illalla seuraan liittyi NEFA-Joensuun edustus ja muutama Kultu ry:n paikallinen, jotka toimivat myös matkalaisten majoittajina.

Perjantaina heräilimme hyvissä ajoin majoipaikassamme ja lähdimme suuntaamaan Oulun yliopistokampuksen suuntaan. Ensimmäisenä ohjelmassa oli tutkimustyöpaja, joissa kandi- ja

gradu vaiheessa olevat esittelivät oman tutkielmansa aiheita.

Työpajan esityksissä oli sukupuolen määrittelemistä ihmisen ohimoluusta sekä Catfish tv-ohjelmaa käsittelevä esitelmä. Työpajan jälkeen siirryimme virallisen seminaarin salille toiselle puolen kampusaluetta. Yliopisto herätti hämmennystä koollaan, joka toi mieleen hiveneren lentokenttämäisen ulkomuodon kaikkine pikku kahviloineen ja puoteineen. (Subway yliopistorakennuksen sisällä!)

Seminaari alkoi 11:45 ja ensimmäisenä esitelmöijänä oli Aatu Poutanen, joka puhui omasta proseminaarityöstään. Esitelmän nimi oli ”Mystiikkaa vai mielisairautta? Äänihallusinaatiot ja mystiikka”, ja se käsittelee ihmisten suhtautumista äänihallusinaatioita kuuleviin.

Aatun jälkeen esitelmän piti Jussi Ojajarvi, Hanna-Leena Nissilä ja Kasimir Sandbacka kirjallisuuden tutkimusryhmästä ”Changing

Societies and Global Literatures”. He esittelivät omia tutkimuksiaan, jotka liittyivät seminaarin teemaan.

Viimeisenä puhujana oli Sami Lakomäki, joka on tehnyt tutkimusta alkuperäiskansojen paikasta ja statuksesta 1700-luvun Pohjois-Amerikassa ja Fennoskandiassa. Esitelmä käsitteli 1700-luvulla tapahtunutta valtioiden rajojen määrittelyä nationalismien hengessä ja siitä syntyneitä käsityksiä, jonka mukaan kulttuurisesti ja poliittisesti yhtenäisen kansan edustajien kuuluisi olla selvien rajojen sisällä. Tämä toi esille kysymykset alkuperäisväestöstä ja siitä, mihin he kuuluisivat valtioiden sisällä vai kuuluisivatko ollenkaan.

Seminaarin virallinen ohjelma loppui klo 16 paikkeilla, jonka jälkeen oli vuorossa maljan nosto ja kilistely seminaarille. Tämän jälkeen siirryimme jatkoilemaan syömisen, saunomisen ja nesteytyksen merkeissä. Jatkoilla myös NEFA-Jyväskylä esitti lyhyen näytelmän aarteenmetsästäjästä ja kaikkien janoisten sankarista, Kari Grandista. Vilahti näytelmässä myös turkulainen luolan piru. Jatkoilla tuli huomattua miten julmaa porukkaa kulttuurintukijat ovat Cards Against Humanityn merkeissä sekä kuultua oululaisten juttuja teekkarien katakombeista, vapaamuurareista ja pizzamafiasta, jotka kuulemma ovat seuraavan Dan Brownin kirjan parrasvaloissa. #vainoulujutut

Lauantaina oli vuorossa Kulon syyskokous ja uuden hallituksen valinta, jonka jälkeen me turkulaiset laitettiin turistilasit päähän ja lähdettiin kiertämään Oulun keskustaa. Kiertelyn ja syömisen jälkeen menimme istumaan baari Graaliin ja nostimme vielä kerran Oulun matkan päätökseksi maljan seminaarille. Ympyrä

oli sulkeutunut ja vuorossa oli yöjunassa istuminen, joka oli ainakin jutun kirjoittajan mielestä raskain matkanvaihe.

Kokonaisuudessaan matka ja seminaari olivat onnistuneita. Kulon puheenjohtaja Joonas Saari kommentoi: ”Seminaarityöryhmä teki loistavaa työtä, kiitos kuuluu Kultu ry:lle, Elena Maskulinille ja Henrik Lassilalle. Ihminen muutoksessa –teema kävi ilmi muun muassa Seita ry:tä edustaneen Aatun alustuksessa, jossa avattiin sitä, kuinka asennoituminen äänen kuulemiseen ja ääniä kuuleviin ihmisiin on tehnyt aiheesta tabun, joka nyt on murtumassa.

Suhtautuminen äänen kuulemiseen on muuttumassa, jolloin myös suhtautuminen ääniä kuuleviin ihmisiin muuttuu toivottavasti entistä avoimemmaksi. Poutanen avasi, että äänet voivat olla myös voimavara, ja näin käy varsinkin tapauksissa, joissa stigmaa äänen kuulemisen ympärillä ei alkuaankaan ole ollut. Alustuksessa kävi myös ilmi, että länsimaalaiset kokevat äänen kuulemisen usein paljon negatiivisemmin verrattuna esimerkiksi itäisen Aasian kulttuureihin. Ihminen on edelleen muutoksessa – ja hyvä niin.”

Oli mukava nähdä muita kulolaisia ja tutustua Oulun yliopistoon sekä kaupunkiin. Jatkoilla oli paljon porukkaa ja tunnelma oli koko matkan korkealla.

Kiitos Oulu ja Kultu sekä NEFAT! Ensi vuonna tavataan sitten Turussa Kulon seminaarin, vuosimallia 2017, merkeissä!

Turku ja Seita ry kiittää ja kiittää!

Lari Lindholm

TUNTEMATON UTOPISTI

Viime keväänä tutkin suomalaisen teosofian vaihteita. Aimo Melan vuonna 1956 kirjoittamaa Pekka Ervastin elämäkerta lukiessa luin ensi kertaa eräästä suomalaisesta utopistista, josta historia ilmeisesti muistaa tänään vain nimen, jolla hänet mainitaan Melan teoksessa. Ervastia nimittäin houkuttelee 1900-luvun alussa Amerikkaan John Albertus -niminen amerikansuomalainen, joka on varta vasten matkustanut Suomeen kysyäkseen Pohjolan Valoa mukaansa perustamaan teosofis-sosialistista utopiaa Paraguayhun. Projekti oli varmastikin Nietzschen siskon innoittama, Elisabet Nietzscheillä kun oli jo 1887 perustettu Nueva Germania -utopiansa Paraguayssa, jota Albertuskin piti helposti kolonisoitavana paratiisina.

Albertus on todennäköisesti kantasuomalainen emigrantti, joka on luultavasti muuttanut nimensä emigroiduttuaan ja vaikuttanut enimmäkseen San Franciscossa. Ervastille Albertus julistaa olevansa varakas ja omistavansa plantaasin Keski-Amerikassa. Paraguayn utopian nimeksi olisi tullut Esperanza ja sen yhteisenä kielenä olisi toiminut espartanto. Ervastista hän olisi halunnut tehdä utopiansa paavin, mutta hänen uskonnolliset ideansa olivat julkeita ja niitä motivoi etupäässä vallanhimo. Ervastia aloitteleva utopisti suostuttelee seuraavin sanankääntein:

“Teistä tulisi erinomainen uuden maan ja kansan profeetta. Miksi ette tahtoisi auttaa ihmisiä olemalla heidän

profeettansa? Teidän tulee luoda uusi uskonto. Voisimmehan löytää raamattumme (sic) jostain puun juurelta ja niinkuin [Joseph] Smith, voisimme löytää silmälasit, jotka avaavat silmät, niin, vaikka kultasankaiset. Pyhän kirjan voisimme kirjoittaa pergamentille salaperäisillä kirjaimilla [...] Ajatelkaa mikä kunnia teille tulee kun teidät nostetaan jumalan (sic) edustajaksi maan päällä.”

Ervast piti Albertusta vastenmielisenä tyyppinä ja näytti asiaansa sinnikkäästi ajavalle utopistille lopulta ovea.

Tiedustelin asiaa suomalaisia utopioita tutkineelta Teuvo Peltoniemeltä, joka ei hänkään ollut aiemmin kuullut Albertuksesta. Amerikkalaisista sanomalehtiarkistoista kävi ilmi, että Albertus tosiaan kirjoitti 200 -sivuisen pamfletin utopiastaan ja näyttää kustantaneen kirjan julkaisemisen itse. Albertus värväsi retkikuntia Paraguayhun ja Braziliaan ja vaikuttaa siltä, että Albertus oli kyllä tosissaan asiansa kanssa, mutta suuret rahamäärät taskussa johdattelivat kuitenkin idealistin harhateille ja ilmeisesti matkanjohtaja säännönmukaisesti hävisi kesken matkaa, jäsenmaksunsa maksaneiden rahat mukanaan.

Yhden lähteen mukaan Albertus olisi ollut petoksen vuoksi vangittuna myös Argentiinassa ja hänet julistettiin yleisesti kunnianttomaksi konnaksi Washington Postissa 1909. Viimeinen juttu jonka löysin, kertoi että vielä eläkepäivilläänkin Albertus pyöritti

poikkeuksellisen huonomaineista seuralaispalvelua Washingtonissa. Kylläpä suomalainen teosofia olisi vähän toisen näköinen, jos Ervast olisikin lähtenyt Albertuksen mukaan!

Tiedustelin Albertuksen liikkeistä myös Siirtolaisinstituutista, mutta hänestä ei löytynyt jälkeäkään. Ottaen huomioon Albertuksen hämäräperäisen elinkeinon, voisi olettaa että hänellä oli käytössä useita eri nimiä. On todennäköistä, että Albertus on ollut mukana Matti Kurjen ja Toivo Uuskallion Paraguayhun vuonna 1929 perustamassa Penedon utopiassa, mutta ainakaan Penedosta Suomeen v. 1930

lähetetyssä tervehdyskirjeessä (Peltoniemi 1985, 128) ei nimelistassa ole ainoatakaan Johannesta tai Jounia.

Albertus, John (1907): *The way out of the jungle through a new system of living : A scientific conception regarding the creation of more wealth and its equitable distribution*. San Francisco: Omakustanne. Luettu toukokuussa 2016 palvelussa Hathi Trust Digital Library.

<http://catalog.hathitrust.org/Record/006517566>

Aatu Poutanen

J. Albertus

PIKKUJOULUTARINA: PIRU JA PIIKA

”Saan piian joulukseni”

Ennen muinen talon piika jauhoi hiki päässä ja valitteli vaivassaan: ”Jos tästäkin pääsis, niin minä vaikka mitä lupaisin!” Haltia kuuli sen ja sanoi: ”Kyllä minä jauhan puolestas, jos jo jouluksi itses minulle lupaat.” ”Lupaan kyllä!”, sanoi piika. Haltia rupesi jauhamaan ja lauleskeli jauhaissaan: ”Jauhan jauhan jaarittelen, yksin hyvin jyyrittelen, saan piian joulukseni!”

Mutta piika vei varsan riiheen edestänsä, silloin kun haltian piti tulla häntä ottamaan. Haltia tuli ja koetti varsaa kiinni koettamistansa ja hoki hokemistansa: ”Koppakenkä, härskähäntä, kyllä mä sun kiinni saan!” Mutta varsa kiilesi pitkin lattiaa ja meni ulos ovesta.

Hiiri pirulle piian sijasta

Piika ja piru olivat hyvissä väleissä, ja piru juoksutti piikaa yökaudet tansseissa. Muutamana aamuna kun piika tuli tanssimasta, pani isäntä hänet jauhamaan käsikivillä tynnyrin maltaita. Piika sanoi: ”Kyllä se tuo piru minua yökaudet lennättää, mutta eipäs se nyt tule auttamaan, kun oon oikein väsyksissä!” Piru kuuli tämän ja sanoi: ”Kun annat jouluna joriaksen, niin minä jauhan nämä maltaat.”

Piika sanoi: ”Kyllä minä annan, mutta niillä ehtoilla kun minä sanon! Minä paan pillun riihen uunin peälle jouluaamuna vakkaan; minä en ou ite siellä, mutta jos sinä lasket sen karkuun, niin minä sinut tapan!”

Piru jauhoi ja lauloi: ”Jauhan jauhan jäärittelen, että saan jouluna joriaksen!” Piika otti elävän hiiren ja pani sen kannelliseen vakkaan ja vei sen riihen uunin päälle. Piru tuli jouluaamuna riiheen ja aukaisi kantta: silloin hiiri hyppäsi lattialle. Piru könttäsi ympäri riihtä hiiren jälessä ja hoki: ”Kits pillu vakkaan, piika minut tappaa!” Hiiri karkasi, ja piru lähti pakoon, ja piika pääsi pirun pauloista.

Selitys

Piru auttaa piikaa raskaissa töissä, yleensä käsikivillä jauhamisessa, ja piika lupautuu hänelle jouluyönä. Piika kuitenkin pettää pirun ja vie riiheen sijastaan varsan.

Muistiinpanoja tasaisesti eri puolilta Suomea. Paitsi viemällä varsan riiheen sijastaan piika voi myös antaa pirulle hiiren rasiassa tai panna hameensa alle esim. tuohitupessa kuumaa tervaa tai kärrynkohan. Muistiinpanot on sijoitettu uskomustarinoihin. Thompson on saanut tyyppin luetteloonsa virolaisten satujen luettelosta, jossa on eri numero varsa-versiolle. Rinnakkaistyyppi on pilasatu, jossa epämieluisia kosijaa varten samoin viedään hevonen tytön sijasta.

Lähde: Suomalaiset kansansadut, 3. sadut tyhmästä paholaisesta. Rausmaa, SKS, 1990

ORKHON - SKRIPTISTÄ

Lueskelin viime keväänä Marco Polon matkoja ja Aleksanteri Suureen liittyviä legendoja, ja samalla törmäsin ns. Orkhon -skriptiin, jonka variantteja on ollut käytössä Vähässä-Aasiassa laajasti. Silmämääräisesti vertailtuna näyttää itsestään selvältä, että keskiajalla Pohjois-Euroopassa laajasti käytetty Futark ja Vähä-Aasialainen Orkhon -skripti ovat sukua toisilleen. Kumpi on vaikuttanut kumpaan?

Määritelmällisesti riimukirjoituksella viitataan Pohjoismaiden eteläosista n. toisella vuosiadalla jaa. löytyviin kirjoitusjärjestelmiin. Riimut ovat roomalaisten aakkosten tapaan ns. alfabeettinen kirjoitusjärjestelmä, eli foneemit merkitään siinä pääsääntöisesti eri kirjaimin. Riimukirjoitusta kutsutaan myös Futarkiksi sen aakkosten ensimmäisten kirjainten mukaan. Vanhin riimukirjoitusta sisältävä artefakti on Einangin riimukivi (n. 350–400 jaa.).

Riimukirjoituksen alkuperästä ei ole varmuutta, mutta luultavimmin skripti periytyy Pohjoismaihin Euroopan eteläosista ja juontuu mahdollisesti foinikialaisten ja etruskien kirjoitusjärjestelmistä. On myös mahdollista, että Mustallamerellä vierailleet gootit ovat tutustuneet kreikkalaiseen kursiiviin, jota on spekuloitu riimukirjoituksen yhdeksi edeltäjäksi.

Orkhon -skriptiä on ensimmäisten

tieteilijöiden joukossa tutkinut tanskalainen filologi Vilhelm Thomsen vuonna 1896. Sergei Klyasthornyn mukaan ensimmäiset Orkhon-skriptiä sisältävät artefaktit ovat peräisin noin 800-luvulta jaa. Klyasthorny viittaa myös skriptiin ”riimuina,” varmastikin niiden huomattavan yhdennäköisyyden vuoksi futark -riimujen kanssa.

Silmämääräisesti vertailtuna näyttää selvältä, että Futark ja Orkhon ovat vaikuttaneet toisiinsa. Skripteissä on havaittavissa jopa yksittäisiä identtisiä merkkejä. Lähempi tarkastelu kuitenkin osoittaa, että skriptien välillä ei ole yhdenmukaisuuksia foneettisia arvoja yhdelläkään merkillä, ja toisin kuin Futarkissa, Orkhon -skriptissä esiintyy huomattava määrä foneemeja joita merkitään yhdellä merkillä.

Koska molempia skripteja käytettiin ensisijaisesti kaivertamalla niitä kovaan materiaaliin kuten kiveen tai puuhun, on huomattava että tällainen merkintätapa kannustaa suoriin, kulmikkaisiin merkkeihin ja lisää todennäköisyyttä samankaltaisten merkkien itsenäisessä synnyssä kirjoitusjärjestelmien välillä.

Tutkin myös Grimmin lain mahdollisesti aiheuttamaa foneettista eriytymistä, mutta skriptien välillä ei näytä siltikään olevan lainkaan foneettista yhteyttä.

On mainitsemisen arvoista, että riimuihin

kohdistuu laajaa väärinkäyttöä ja tahallista väärintulkintaa radikaalien kansallismielisten liikkeiden taholta. (Barnes, M. P. (2012). *Runes: A Handbook*. Croydon, UK: The Boyden Press. pp. 196–197; Solving the Runic Enigma. (n.d.). Retrieved 10.1. 2016, from University of Uppsala Website: <http://afuu.org/>) Tästä hyvä esimerkki on turkkilainen maallikkotutkija ja nationalisti M. Turkey Kürüm. Kürüm on itseoppinut riimututkija, jonka mukaan Futark (josta on olemassa huomattavasti vanhempia arkeologisia löytöjä kuin Orkhonista) on kulkeutunut Eurooppaan kauppareittejä pitkin.

Nationalismin värittämään mielikuvitukseen perustuen Kürüm väittää myöskin, että Gotlannissa sijaitseva Kylverin riimukivi (n. 400 jaa.), samoin kuin Blekingessä sijaitseva Istabyn riimukivi (550–790 jaa.) on itseasiassa kirjoitettu Orkhonilla eikä Futarkilla. Niin ikään lenokkaaseen mielikuvitukseen perustuen Kürüm päättelee, että em. artefaktit ovat esimerkkejä ”kadonneesta turkkilaisesta murteesta”. Turkkilaisella nationalismilla eli *turanismilla* on oma hullunkurinen paikkansa myös suomalaisessa nationalistisessa ajattelussa.

Michael P. Barnes ei kuitenkaan mainitse Orkhon-skriptiä lainkaan teoksessaan *Runes: A handbook*, ja senkin vuoksi lienee syytä olettaa, että Orkhon-skriptillä ja Futarkilla on vähän tai ei lainkaan yhteistä alkuperää. Myös vanha unkarilainen skripti näyttää pohjaavan Orkhon-skriptiin eikä riimukirjoitukseen.

Aatu Poutanen

Lähdekirjallisuus:

Barnes, M. P. (2012). *Runes: A Handbook*. Croydon, UK: The Boyden Press. pp. 1–2; 9–10.)

Klyasthornyi, S. G. (2008). *Old Turkic Monuments of Runic Writing from Eastern Turkestan*. (V. & Spinei, Ed.) Old Turkic Runic Texts and History of the Eurasian Steppe.

Kürüm, T. M. (2002). Runic Scripture Eurasia. Retrieved 2.1. 2016, from Kuzeyipekyolu.com: <http://www.kuzeyipekyolu.com/RunicScriptureEurasia.pdf>.

Wahlgren, E. (2005). *Runes*. In L. Jones (Ed. Lindsay Jones), *Encyclopedia of Religion*. (pp. 7938–7940). Detroit: Macmillan Reference.

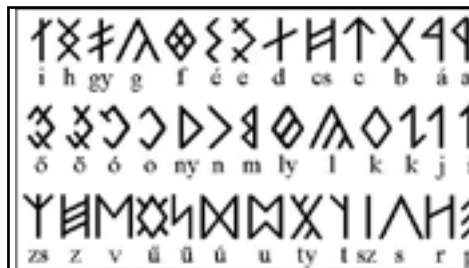
Thomsen, V. (1896). *Inscriptions de l'Orkhon déchiffrées*. Helsinki: Fenno-Ugric Society.

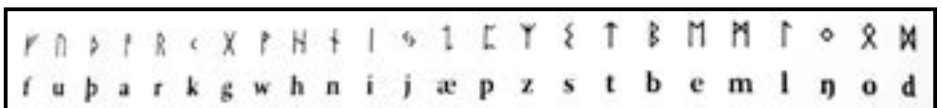
Karl "Runristare" Dahlberg (1993): *Riimukivi*. Sijaitsee Viking Linen terminaaliassa Tukholmassa. Teksti riimukives-
sä: MÄKTIKA · SKÄBBA · ÄNNU · FAR · I · ÖSTERNE
· VIKIN · LINA · RESTE (Tulkinta kirjoittajan)

	Orkk. III.	Muunnit.		Orkk. III.	Muunnit.
þ a, á		• þ I	þ þ		• þ (P)
þ y, í		• þ	þ í		— (E XXXVII)
> þ o, u	þ	•	þ ó (oy)		• þ
þ þ á, ú	þ	• þ	þ ú		•
þ d g (U)		•	þ u ²		• þ ² J
↓ y devant ou après y		— (þ XXXVII)	þ u		•
↓ y devant ou après o, u		↑	þ r ²		• þ y
þ r (U)		þ λ(λ) X T	↓ r (P)		• v
þ k (U)	þ	• þ þ	þ l (P)		•
þ k devant ou après á, ú		þ	þ l ²		• λ
þ y (U)		• þ é l	þ þ		þ
þ r ²	þ þ	•	þ r ²		— (comp. d)
þ h ²		•	þ r ² (i)		•
þ r ²		• þ þ (O?O?)	þ r ²	þ	þ þ y ^ o o o o
þ x ²		•	þ r ² z	þ	• þ þ þ þ þ
þ þ		• ↓ ↓ ↓ ↓ ↓	þ r ² þ	o	• þ þ þ þ
þ þ ²	þ	• þ þ	þ r ² þ		• þ þ þ þ
þ þ ²		• o o			— (XXXIII, XXXVII)

Vilhelm Thomsenin 1896 laatima taulukko Orhon-skriptistä.

Vanhaa unkarilaista skriptiä.

Vanhaa Futark-skriptiä (M.P. Barnesin mukaan)

SEITAN: SAATANALLISEN HYVÄÄ HERKKUA!

Minulle on jo pitkän aikaa tullut ainejärjestömme nimestä ”Seita” mieleen sana ”seitan”. Ollessani tarkempi, tämä miellelyhtymä pulpahtaa aivoissani esiin joka kerta, kun puhun ainejärjestöstämme. Yhtä kaikki en voinut estellä itseäni, vaan tahdoin kirjoittaa tästä ihmeellisestä ruoka-aineesta tähän lehteen lyhyehkön artikkelin verran.

Mistä sitten oikein puhun? Seitan on varsinkin vegetaristien ja vegaanien ruokamaailmoissa tunnettu raaka-aine, seitan on itseasiassa vehnägluteeni. Seitan ei siis sisällä ollenkaan eläinperäisiä ainesosia, eikä paljoa ollenkaan rasvaa. Sen sijaan proteiinia siinä kyllä riittää. Koostumukseltaan seitan on varmasti mielipiteitä jakava, koska se on hyvin lihmainen. Toisaalta, tällä kyseisellä raaka-aineella on mitä oivallisin tapa vähän höynäyttää sekasyöjä-vieraita, joille voi tarjoilla seitanin muodossa hyvin lihaimaisen näköisiä ruokia.

Seitanin valmistus itse ei ole kovinkaan vaikeaa tai varsinkaan kallista, mutta aikaa siihen kannattaa kyllä varata. Alla on Chocochili-blogin ohje seitanin valmistamiseen, sillä jokainen voi päästä alkuun!

SEITANIN TEKEMINEN

Tällä ohjeella seitania riittää noin neljälle syöjälle pääruoaksi.

Seitantaikina

2,5 dl gluteenijauhoja
1,25 dl gramjauhoja
1 tl savupaprikajauhetta
2 tl soijakastiketta
1,5 dl vettä

Keitinliemi

n. 1,5 l vettä
2 kasvisliemikuutiota
0,25 dl soijakastiketta
0,25 dl balsamicoa

1. Sekoita kuivat aineet yhteen suuressa kulhossa.
2. Yhdistä vesi ja soijakastike. Sekoita neste kuiviin aineisiin esim. haarukalla.
3. Vaivaa taikinaa hetki, kunnes siihen alkaa muodostumaan sitkoa. Jos taikina meinaa tarttua alustaan kiinni, kastele kädet vedellä ja jatka vaivaamista. Muotoile taikina pötköksi ja leikkaa viipaleiksi. Älä säilytä seitanviipaleita pöydällä päällekkäin, sillä ne tarttuvat toisiinsa kiinni. Kiehauta keitinliemi.
4. Leikkaa seitanviipaleet haluamasi kokoisiksi tai painele ne hiukan litteämmiksi, mutta ota huomioon, että ne turpoavat reilusti keittäessä. Tiputtele palat yksitellen kiehuvaan liemeen. Keitä noin puoli tuntia ja kaada liemi pois. Seitan on nyt valmista marinoitavaksi.

Seitan on käyttökelpoista heti keittämisen jälkeen, jolloin sen voi vaikka paistaa pannulla. Suosittelen kuitenkin vielä marinoimaan seitanin. Jerk-marinadi sopii seitanille loistavasti ja saa varmasti ensimmäisiä kertoja seitania kokkailevan vakuuttuneeksi. Seitanin kannattaa antaa marinoitua yön yli tai vähintään pari tuntia ja paistaa sitten pannulla tai grillissä. Voit toki käyttää marinointiin myös valmiita kastikkeita. Jos luet keittokirjoja tai selaillet netin reseptiarkistoja, kannattaa pitää silmät auki myös lihareseptien kohdalla, sillä lihan marinoitiohjeista saa hyviä vinkkejä myös seitanin valmistamiseen!

Seitania tehdessä kannattaa ottaa huomioon, että gluteenijauho tarttuu märkänä ihan joka paikkaan kiinni. Kulhot ja työvälineet kannattaa laittaa heti käytön jälkeen likoamaan, muuten gluteenijauho jämähtää niihin kiinni ja puhdistaminen on lähes mahdotonta.

Jos kuitenkin tuntuu, että ei ole esimerkiksi aikaa tai innostusta kokkailla itse ja siltikin haluaisi maistaa seitania, niin ei hätää! Ekokaupoissa (esim. Ruohonjuuri ja Vegekauppa) myydään seitania valmiina kaavittaviksi suoraan lasipurkista lautaselle. Ekokauppojen hyllyiltä on lisäksi löydettävissä myös seitanista tehtyjä leikkeitä sekä makkaroita.

P.S. Joulun jo pikkuhiljaa lähestyessä seitanista voi valmistaa myös joulukinkun

korvikkeen joko itse tai valmiista seitan-kinkkuaines -pussista, jonka joukkoon lisätään vain vesi sekä öljy. Tämäkin pussi löytyy ainakin ekokauppa Ruohonjuuresta.

Julle Brandt

EPIFANIA

Tänään ymmärsin kaiken. Kaikki on yksi kaunis, uskomaton pila jonka me keksimme yhdessä sillävälän kun tutkimme jotain aivan muuta, joka sekin tulee aikanaan paljastumaan osaksi vielä suurempaa ja hienostuneempaa pilaa jonka keksimme ymmärtääksemme jonkin toisen osan samasta pilasta. Ja siinä todella oli kaikki. No, paitsi ehkä muutamia lisähuomioita lukuunottamatta:

Kaikki mitä olemme koskaan sanoneet tai tehneet on osa suurta kudelmaa, jonka tarkoitus on paljastua yhdessä hetkessä, välittämättä missä ja kenen kanssa tai miksi, osaksi valtaisaa, ikuista, eleganttia pilantekoa.

Käsitettyäni tämän ja kirjoittamalla osaltani nämä sanat, sinä luet ne nyt ja muistat ne tulevaisuudessa osana suurta tarinaa joka muodostaa sinut lukijana. Se mitä kirjoitan ei todella merkitse mitään, sillä kokemus itsessään on kaiken kuvauksen ulkopuolella. Voin vain olla osallisena siitä kertomalla siitä “muodonmuutoksena” tai “kääntymyksenä”, sillä kokemuksella on monta nimeä, joiden takana on sama myytti.

Kokemuksessa ei ole kysymys LSD:stä, toisin kuin tahdomme kuvitella. No, LSD tuotti tämän kokemuksen minulle, mutta on olemassa rajaton määrä muitakin asioita

jotka saattavat tuottaa tai tuottavat varmasti saman kokemuksen.

Minulla on vain nämä sanat, vain tämä pieni hetki, pian on jo myöhäistä:

Me olemme täällä *tajutaksemme* sen kerran. Lopun ajan käyttäme olemalla omia kauniita, naurrettavia, tarpeellisia, rakastettavia itsejämme ja samalla hirviömäisiä, kammottavia, pelottavia itsejämme, osana suurta näytelmää kaikille niille, jotka tulevat omana aikanaan käsittämään sen, mutta vain hetkeksi.

Kun kirjoitan näitä sanoja, osallistun myytin luomiseen, mutta kirjoittaessani olen jo kaukana kokemuksesta. Aikanaan sinä luet ne, ja pian minäkin katson näitä sanoja ymmärtämättä niiden merkitystä.

Minä ymmärsin kaiken. Ja sinäkin tulet ymmärtämään kaiken, keran. Ja silloin sinä ymmärrät, miten äärettömän huvittavaa kaikki on.

Minä näin tulevaisuuden, näin oman roolini ja sinun roolisi ja minä todella ymmärsin kaiken. Näin koko elämäni alusta loppuun, mukaan lukien nekin elämät jotka olisivat voineet tapahtua. Ja se kaikki oli yhtä suurta, eleganttia pilaa, jonka ymmärtämisessä piili lupaus siitä, miten monin eri tavoin tulisin vielä ymmärtämään elämäni olevan osa jotain vielä suurempaa ja hauskeempaa jekkuu.

Minä näin myös oman kuolemani, ja arvatkaa mitä? Sekin oli aivan hulvattoman hauskaa.

II

Voisin käyttää rajattomat määrät paperia tai ääntä tai mitä tahansa välinettä voidakseni välittää kokemukseni sinulle, mutta todellisuudessa sinä tulet kuitenkin saavuttamaan tämän kokemuksen minusta riippumatta, ja vain keran. Nyt sinä luet näitä sanoja ja yrität ymmärtää jotain siitä, mitä minä ymmärsin. Minä ymmärsin, ja ymmärrän myös miten naurettavaa on rehkiä ja pelätä ja kärsiä tämän kokemuksen kuvailemiseksi sinulle. Enkä aio edes yrittää, sillä kun lopulta saavutat tämän kokemuksen, sinäkin ymmärrät ja

naurat itsellesi ja kaikille yrityksille kuvailla tätä.

Ja kuitenkin, samaan aikaan minä ymmärsin, että minä todella teen sen. Minä otan nämä pallonpuoliskomme myytit ja silppuan ne ja kursin ne takaisin kasaan, minä raadan henkeni edestä voidakseni auttaa sinua ymmärtämään sen, mitä minä ymmärsin. Minä puhun ja kirjoitan viimeiseen hengenveetooni ja sinä (tai joku muu) luet mitä kirjoitin, ja ymmärrät jotain aivan muuta.

Minä ymmärsin, että tulen käyttämään koko elämäni yrittäessäni kuvailla jotain siitä, mitä ymmärsin. Minä tulen turhautumaan, etsimään parempia metodeja ja työskentelemään kovemmin voidakseni kirjoittaa paremmin. Minun kirjoituksiani analysoidaan ja opiskellaan ja lopulta joku muu voi omalla vuorollaan lausua omalla kielellään tuon kuuluisan sanan: *Heureka!*

Ja kun niin käy, tuo joku voi sitten omalla vuorollaan istua alas ja alkaa ymmärtämään miten paljon hän todella ymmärsi, ja miten hulvattoman hauskaa oli kirjoittaa kaikki nämä sanat, ja mikä hillitön pila kaikki nämä kirjat olivat!

Ja myöhemmin kun sinä ymmärrät

mitä tarkoitin, ei siksi että otit hap-
poa tai luit jotain kirjoittamaani tai
pesit aina kätesi tai rukoilit joka
ilta, vaan jostain ainutlaatuisesta,
vain sinulle varatusta syystä, juuri
sinä tulet ymmärtämään mikä tässä
oli niin halvaannuttavan, uskomat-
toman hauskaa.

Ja kun niin tapahtuu, me tulem-
me olemaan siellä,

ja sanomme oikeat sanat.

III

Myöhemmin me, jotka jaoim-
me tämän kokemuksen katsomme
toisiamme mykkinä ja vailla ym-
märrystä. Me muistamme, mutta
emme voi selittää.

Sinun aikasi tulee. Minä sanon
sen nyt koska joku muu lauloi niin
aiemmin, ja sinä laitat tämän lau-
seen kiertämään jostain toisesta
syystä jollekulle toiselle. Sinun ai-
kasi saattaa odottaa sinua polvillaan
sateessa joukkohaudan partaalla, tai
ehkä se piilee äänessä, joka autosi
ovesta lähtee kun suljet sen saa-
puessasi työpaikillesi. Se voi olla
mitä tahansa ja missä tahansa ja kun
sinun aikasi tulee, sinä huomaat
sen ja naurat sille.

Voisin kertoa sinulle olevani pro-
fetta ja vakuuttaa sinut siitä, että

voin kertoa sinulle siitä, ja –kuka
tietää– ehkä sinä jopa seuraisit
minua, hyvässä ja huonossa. Voisin
koskaan olla sanomatta enää mi-
tään ja vetäytyä maailmasta. Voisin
maalata, laulaa tai tanssia ja yrittää
välittää ymmärrykseni sinulle.

Voisin yrittää. Mutta haluan ko-
keilla jotain muuta.

Sillä lopultakin kaikki palautui-
si tähän hetkeen, jossa olen nyt.
Hetkeen, jossa kaikki paljastuu
aivan hervottomaksi ja monimut-
kaiseksi pilanteoksi. En voisi kos-
kaan lakata nauramasta, jos ryhtyi-
sin johonkin sellaiseen. Jonestown?
Ikkuy? Dali? Aivan liian hassua.

IV

Kyllä, minä tein kotiläksyni.
Minä luin Mircea Eliadea, Philip K.
Dickiä, Lovecraftia ja jopa Terence
McKenna. Entä C.S. Lewisin *Ilon
yllättämä*, jossa tuo aikamme ainoa
todellinen apologeetta kuvailee
kääntymystään kristinuskuun?
No, minä luin senkin, enkä voi
olla hymyilemättä tuolle kunnan
veijarille. Mainitsinko, että minul-
la oli myös kopio Nag Hammadin
kirjoituksista?

Niin, pojat ja tytöt, minä todella
ymmärsin sen nyt. Kaikki on yhtä
ja niin pois päin. Minä muutuin,

peruuttamattomasti, hups, ja nyt minun täytyy vain näytellä osani ja vakuuttaa sinut siitä ettei mitään tapahtunut.

Minä vien roolini loppuun asti ja minä tiedän että kaikki nämä roolit ja rooliasut, kaikki sanat joita koskaan tulet kuulemaan, kuljettavat sinut hitaasti kohti sitä pistettä, jossa minä olen nyt. Ja kun saavut sinne, minä joka kirjoitin nämä sanat, onnittelelen sinua siitä ja sitten me erkaannumme ja kuihdumme ja kuolemme ja se oli siinä ja se oli kaunista.

V

Kun vihdoinkin saan lopetettua nau-ramisen ja pystyn keskittymään tarpeeksi, käytän keskittymiseni siihen että kirjoitan tämän tekstin.

Tietenkään kaikki ei ole pilaa. *Minulle* kaikki on pilaa. Sinulle se tulee olemaan jotain muuta. Ja hän joka ojentaa sinulle avaimen tähän kokemukseen, ei tule tietämään, mitä ojentaa. Se saattaa olla pieni

peltinen avain päiväkirjan pikkui-seen lukkoon, tai se ei ole avain lainkaan.

Kuten sanoin, minä ymmärsin sen ja osa teistä ymmärsi sen jo ennen minua ja toteaa "jooopa joo", ja ne jotka eivät vielä ymmärtäneet, no, teidän aikanne tulee vielä.

Ja kun niin tapahtuu, me tulemme olemaan siellä,

ja sanomme oikeat sanat.

Jälkisanat

Minä ymmärsin, että tulen aina ymmärtämään kaiken ja kuitenkin samalla oppimaan lisää. Minä ymmärsin, miten hirvittävän paljon minulla todella on vielä opittavaa ja minä hyväksyn sen, minä kunnioitan sitä ja ennen kaikkea muuta minä nauran sille, rakastavaa, ho-meerista naurua.

"Eka kerta"

Kööpenhaminassa vuonna 2009

Aatu Poutanen

” Lila (Sanskrit: लीला, IAST līlā) or Leela, like many Sanskrit words, cannot be precisely translated into English, but can be loosely translated as the noun "play". The concept of *Lila* is common to both non-dualist and dualist philosophical schools, but has a markedly different significance in each. Within non-dualism, *Lila* is a way of describing all reality, including the cosmos, as the outcome of creative play by the divine absolute (Brahman).

SEITASSA TAPAHTUU

SEITAKÄRÄJÄT 10.11.2016

Keltaisella talolla valittiin käräjillä Seita ry:n vuoden 2017 hallitus. Puheenjohtajaksi valittiin **Liisa Suorsa** ja talotudenhoitajaksi **Mikael Eränkö**. Muiksi hallituksen jäseniksi valittiin **Karoliina Virkkunen, Lari Lindholm, Heidi Isohanni, Oskari Pekonen, Kaisa Suokas, Matti Tapani, Anniina Salminen ja Pinja Luoma**. Varajäseniksi valittiin **Ilkka Lukander** ja **Annika Hämäläinen**. Hallitus järjestäytyy vuoden 2017 alussa.

TAPAHTUMIA

- 8.12. Seitan ja Varen Koppibileet Keltsillä
- 16.3. Pyhän Urhon päivä – Pyhä Urho 30 vuotta
- 4.4. Ukon waccat
- Keväällä: Valkoinen piknik